

да допълни своето образование и да стане достоенъ носителъ на свойтъ високъ санъ; подиръ това встъпилъ на попрището на нова дѣятелностъ и жизненна борба. Св. Амвросий мъжествено се борилъ противъ арианството на западъ, което силно покровителствувала императрица Еустиния (въ память за побѣда надъ арианството съставилъ пѣснь: *Тебѣ Бога хвалимъ*) и съдѣйствувалъ за окончателното падение на язичеството. По негово настоявание, било изгладено изъ императорскитѣ титулъ язическото название: *pontifex maximus* (т. е. върховний първосвященникъ), жрецитѣ и капищата били лишени отъ казѣнно съдържание, изгасенъ священническитѣ огнь на Весталкитѣ, изнесена изъ сената статуята Побѣда. Св. Амвросий показалъ високъ образецъ на архипастирска твърдостъ, кога се рѣшилъ да недопустне въ храмътъ императора Теодосия, подиръ страшното избиване на въстаналитѣ противъ него Солунци.

«Человѣкъ, който е пролѣлъ толкова кръвъ,» казалъ му Амвросий, «не може да бѣде въ храмътъ на Бога на мирътъ.» Царьтъ възразилъ: „нѣ и Давидъ е съгрѣшилъ, нѣ не се лишилъ отъ милостта Божия.“ «Ти си подражалъ на Давида по престѣпленieto,» отговорилъ Амвросий, „подражай му и въ раскаянието“ и положилъ на него епитимия за примирение съ Бога и съ църквата. Последнитѣ години на живота Амвросий преминалъ въ постоянна молитва, като чакалъ спокойно и радостно своята кончина (397 год.).

Блаженный Августинъ епископъ ипсонскій се родилъ около половината на IV-й вѣкъ 354 г.). Майка му Моника представлявала образецъ на св. Нонна и Анфуса, се трудила за възпитанието на синътъ си въ духътъ на вѣрата и благочестието, а баща му, който билъ въ числото на оглашеннитѣ и само преди смъртъта се кръстилъ, грижилъ се за това, какъ по-сгодно да му устрои положение въ свѣта. Отъ дѣтинство Августинъ обнаружвалъ удивителна острота на ума и ималъ блѣстящи успѣхи въ наукитѣ: нѣ отъ ранна младостъ се открили въ душата му силни страсти. Бащата се радовалъ за успѣхитѣ на синътъ, а майката скърбяла за пороцитѣ му. Дни и нощи тя молила Господа да обърне сина ѝ, когото оплаквала, като че ли е умрѣлъ. Като чула, че Августинъ се увлѣкалъ въ ересъта на Манихейтъ, които допускали двѣ начала добро и зло, умѣли да оправдаватъ всичкитѣ пороци съ дѣйствието на злий духъ, тя се обърнала къмъ единъ уважаемъ епископъ съ молба да вразуми изгубениятъ ѝ синъ. „Още не е врѣме,“ отговорилъ ѝ св. мъжъ, юношата се твърдѣ много превъзнася съ своитѣ познания, продължавай да се молишь за него; невъзможно е, да